

– Време е за лягане – обяви Вещицата Уини,
когато часовникът отби дванайсет часа.
Вещиците си лягат винаги в полунощ.
Уини угаси светлините и се запъти
към горния етаж.

Изчетка си зъбите, изми си лицето,
преоблече се в нощница и се мушна в леглото.
Две минути по-късно вече похъркваше.

Нейният голям черен котарак Уилбър
отдавна беше заспал и снуваше,
свит на кравайче в легълцето си.

Две минути по-късно Уилбър се събуди.
Беше доловил странен звук
откъм градината.

Уилбър доближи вратичката за котки и
надникна навън. На изтривалката лежеше нещо.
Нещото имаше големи зелени очи.

– Мяууу! – стресна се
Уилбър и отскочи назад,
а през вратичката
за котки се пробря
дълга муцуна.

В следващия миг се изви
облак дим. Котешката
вратичка се разтреса.

Муцуната бе част от покрито с шипове тяло,
което завършваше с дълга опашка.
В къщата на Уини се беше вмъкнало малко драконче!
– Мяууу – втрещи се Уилбър. Котаракът направи
три пъти кълбо назад и се втурна по коридора.
Дракончето сметна това за забавно
и хукна след Уилбър.
Шат! Шат! – размахваше то опашка.
Старинният часовник на Уини
се заклати.
ДИНГ! ДОНГ! БОНГ!

– Мяууу! – врещеше Уилбър, подскачайки
презглава нагоре по стълбището.
Дракончето го гонеше по петите.
Шат! Шат! – размахваше се опашката му.
Рицарската броня на Уини се сгромоляса
и се прекатури надолу по стълбите.
ДАННН! БУМ! ТРЯС!

